

Kiss Székely Zoltán

Az erdő-ember balladája

Bölöni Domokosnak

Téli reggelbe szorult a sorsom
s az álmok vize rég fagyott.
Emlékfoszlányok kapnak most torkon.
Friss hóra, végtelen halott
tájra, kusza vonalakat rajzol
a szél. Vadcsapás Istenszék
alatt — eltévedsz, ha belealszol.
Eső hull, hívatlan vendég.
Sárrá érik a havazás bennem.

Széttartanak úttalan útjaim,
lebbenek régi reggelek,
zászlók lengnek — ósdi rongyaim,
mélyről sóhajt a rengeteg.
Álmok és vakhitek álarcai,
mint könnycseppek fehér lapon,
ránganak még: sorsom kudarcai.
De a havat meg nem csalom.
Sárrá érik a havazás bennem.

Tudunk-e várni bűnös büntelen,
várni a somvirág-tavaszt?
S bár a veszett ösvényt már nem lelem,
emlékek sora még maraszt.
Lassan elfeledem az ámitást,
hó és eső átölelnek,
megnyugszom. S nem akarok szánni mást.
A fagy lassan már fölenged.
Sárrá érik a havazás bennem.

Ajánlás

Vándor, bennem csak magad keressed.
Világ végéig kóborolhatsz,
de a hazát csak itt szeretheted.
Veszteseként is,
győztesként is egy a sorsunk.
Sárrá érik a havazás bennem.
